

Στὸ συμπαγὲς κενό

γιά τὸν Michel Doneda καὶ τὴν Natacha Muslera

Ἦχοι κίτρινοι ἦχοι κόκκινοι ἦχοι ἀνοχύρωτοι
ἀπὸ τὶς ρίζες τῆς σιωπῆς
ἀνήκουστοι τὸν χῶρο ἀποδεσμεύουν
σχῆμα ἀπρόσμενο στὸ ἀσπόνδυλο σκοτάδι
στὸ συμπαγὲς κενό
στὸ μεγάλο ἄσκοπο
ριγος λευκὸ σ' ἓνα φαράγγι τοῦ ἀέρα
τραγωδία τοῦ φωτὸς στὴ χούφτα τῆς νύχτας
Ἦχοι δίχως ἀντικείμενο μετέωροι ἀμετάκλητοι
τραγούδι ἔτοιμο νὰ ἐκραγεῖ δίχως στόχο
τὸ σαξόφωνο θροῖζει στὸ ἄτρωτο ἀνάμεσα
δίχως πινακίδες δίχως φανοστάτες
συνάντηση στὸ ἴδιο ἄγνωστο

Φωνὴ τεντωμένη ἀπὸ τὴ μιὰ ἰαχὴ στὴν ἄλλη
ἀκονισμένη ἀκρίβεια ἀπεριόριστη
σὲ μονοπάτι ἄγνωρο
λέξεις βούλιαξαν στὶς λέξεις
λευκὲς κηλίδες
τραγούδι χωρὶς λόγια λέει περισσότερα
διάφανο σὰν δάκρυ
Τράβηξε τὸ σύννεφο
φάνηκε κάτι ἀπὸ τὸ ἀφανές
κάτι ἀπὸ τὸ ἀκαθόριστο ἓνα
ἦχοι γεμάτοι ἀπὸ τὸ καθόλου
καταλύουν τὸν φόβο
ἀνοίγουν πέρασμα στὸ ἀκατανόητο
στὸ δικό σου ἄγνωστο
γιά τὴ δική σου περιπέτεια

Dans le vide compact

pour Michel Doneda et Natacha Muslera

Des sons jaunes des sons rouges des sons sans défense
poussent depuis les racines du silence
inouïs ils débrident l'espace
une forme inattendue dans le noir invertébré
dans le vide compact
sans but
frisson blanc dans un défilé de l'air
tragédie de la lumière dans la poignée de la nuit
Des sons sans objet suspendus irrévocables
chant prêt à exploser
le sax frémit dans un entre-deux inviolable
sans écriteau sans réverbère
rencontre dans le même inconnu

Voix tendue d'une clameur à l'autre
précision acérée illimitée
sur un chemin inexploré
des mots chavirent dans les mots
signes blancs
chant sans paroles révèle davantage
limpide comme une larme
Elle a tiré le nuage et
quelque chose de caché émerge
quelque chose de l'unité indéfinie
des sons pleins du tout
abolissent la peur
ouvrent un passage dans l'insondable
dans ton propre mystère
pour une aventure qui t'appartient

Οι ὥρες διαλύονται καὶ βρίσκεις τὶς δικές σου
στὴν ἀμπωτὴ τῆς νύχτας δὲν θὰ πνιγεῖς
Ξεμαθαίνεις
τὸ σχῆμα τοῦ ἤχου σὲ ἄκρα ἐγκατάλειψη
παραμερίζει ψυχανεμίσματα καὶ λόγια μουσκεμένα
λέξεις ἀπόρθητες
ἴσκιοι ἀλλάζουν χρῶμα ἤχοι φεύγουν
δὲν ἀφήνουν πίσω τους καθόλου ἀπουσία
Κάτι συμβαίνει

Κομμάτια θραύσματα τοῦ τίποτα ξεδιπλώνονται
εἰσδύουν στὶς ρωγμές τοῦ ἀκατόρθωτου
περνοῦν τὸ τεῖχος τοῦ ἀπείρου
ἀνοίγουν τὶς ἀρθρώσεις τοῦ χώρου
τὸν θόρυβο παγώνουν
τυλίγουν τὶς ἀποστάσεις ἐρωτηματικά
στὸ μοιραῖο τὸ ἀγαλμα ἀλλάζει θέση
θαῦμα φευγαλέο ἓνα νησὶ στὴ νύχτα
βότσαλα στὸ λευκὸ σκοτάδι

Μουσικὴ ἀπόκρημνη δίχως ὄνομα
στὶς κοιλάδες τῶν ἀστρων
ἓνα κομμάτι φῶς πῆζει σ' ἓνα καινούργιο σχῆμα
γλῶσσα ἀγνωστὴ ἢ μήπως ὅλες οἱ γλῶσσες μαζί
περνᾶ τὰ σύνορα
κάνει τὸ τσιμέντο ὑποφερτό
ὁ χώρος μεγαλώνει πίσω ἀπὸ τὶς κλειστὲς πόρτες
Ὁ διπλωμένος ἴσκιος τῆς φτάνει στὴν κορυφή
καὶ συνεχίζει ζυγιάζεται ψηλά
Ἡ φωνὴ δυναμώνει τὴ σιωπὴ
δίχως νὰ σταματᾶ στὴν παύση
ἀνοίγει τὸν κόσμο ἀπὸ τὴν ἀρχή

Les heures se dissolvent tu trouves celles qui t'appartiennent
tu ne te noies pas dans la marée de la nuit
Tu désapprends
la forme du son dans un abandon extrême
écarte troubles et paroles mouillées
mots impénétrables
des ombres changent de couleur des sons s'en vont
sans laisser d'absence derrière eux
Quelque chose est arrivé

Des fragments du rien se déploient
pénètrent dans les fissures de l'impossible
traversent la muraille de l'infini
ouvrent les articulations de l'espace
figent les rumeurs
enroulent les intervalles interrogation
dans la fatalité la statue se déplace
miracle furtif un îlot dans la nuit
des galets dans l'obscurité blanche

Musique sans nom abrupte
dans les vallées des astres
un morceau de lumière se fige dans une forme nouvelle
langue inconnue serait-elle toutes les langues réunies
traverse les frontières
rend le béton tolérable
l'espace croît derrière les portes fermées
Son ombre plissée atteint le sommet
et continue elle flotte dans les hauteurs
La voix raffermit le silence
sans s'arrêter à la pause
ouvre le monde depuis le début

Τραγούδι μεστό εκτός βαρύτητας
άγνωστα τοπία δὲν ἐξηγοῦν λένε
ὅπως στὸ παιδί ποὺ κάποτε ψάρευε ἀστέρια
ἀνάμεσα σὲ βράχια κύμα καὶ φραγκοσυκιές
πάνω στὰ ὠραῖα ἐκεῖνα ἐρείπια
θραύσματα τοίχου στὸ σκοτάδι
κομμάτια μάρμαρα κεραμικά στὴ λάσπη τοῦ καιροῦ
ἓνα πέτρινο πουλί πίσω ἀπὸ σκιές σιδερένιες
ἓνα κομμάτι μάγουλο ἓνα δάχτυλο πέτρινα σπαθιά
κοῦρος ἢ κόρη
μιὰ λύρα πέτρινη μιὰ φλογέρα
ἄγαλμα μοναχικὸ στίς χαράδρες τοῦ γαλαξία
σκόνταψε σὲ ἓν ἄστέρι
Στὸ ἀπολιθωμένο δάσος τὰ φύλλα θροῖζουν
τὸ θέλω στὴν παύση ἀλλάζει
Ἕνα χαρτί ἓνα καρφί ἓνα σφυρί
στεριώνουν τὸν κόσμο στὸν ἀέρα
τὸ ἀσυμπλήρωτο φεγγάρι δὲν ζητάει ἐξηγήσεις

Ἀθήνα, 3.II.2019

Chant mûr en apesanteur
paysages inconnus sans expliquer ils disent
comme à l'enfant qui autrefois péchait des étoiles
entre les rocs et les figuiers de barbarie
dans ces belles ruines
fragments de mur dans le noir
morceaux de marbre et de céramique dans la boue du temps
un oiseau en pierre derrière les ombres en fer
un fragment de visage un doigt des épées en pierre
d'un garçon ou d'une fille
une lyre et une flûte pétrifiées
une statue seule dans les falaises de la galaxie
a trébuché sur un astre
Dans la forêt fossile les feuilles frémissent
le vouloir se transforme à la pause
Un papier un clou un marteau
attachent le monde à l'air
la lune incomplète ne cherche pas d'éclaircissements

Athènes, 3.II.2019